The Lord's Supper, 1 of 3, How important is it?. Weekly Thoughts, 11/19/22

Cina Domnului, 1 din 3, Cât de importantă este?. Gânduri săptămânale, 19/11/22

Bună ziua tuturor!

Cina Domnului, sau Împărtășania, este unul dintre cele doar 2 ritualuri din Noul Testament, celălalt fiind botezul cu apă. Toate celelalte ritualuri din Vechiul Testament au fost înghițite de jertfa lui Isus. Unii ar putea sugera că Botezul cu Duhul Sfânt este un al treilea, dar acesta este o umplere spirituală mai degrabă decât un act exterior, cum ar fi scufundarea în apă sau luarea unei mese, așa că nu este de obicei inclus ca ritual al Noului Testament.

Este el un fundament al credinței noastre așa cum mulți îl consideră astăzi?

Atunci când autorul cărții Evrei enumeră "principiile (temelia) doctrinei lui Hristos", în 6: 1-2, acestea sunt: "Principiile (temelia) învățăturii lui Hristos: Pocăința de faptele moarte, credința față de Dumnezeu, botezurile (cu apă și cu Duhul Sfânt), punerea mâinilor, învierea morților și judecata veșnică. (Când ați auzit vreuna dintre acestea la un curs de "noi credincioși" sau într-o predică?)

Cina Domnului nu este inclusă în temelie. Învățătura despre întinderea mâinilor este fundamentală, dar Cina Domnului nu este. Acest lucru ar trebui să ne vorbească cu voce tare astăzi cu privire la această întrebare. Dacă considerați Cina Domnului ca doctrină fundamentală, trebuie să vă schimbați la ceea ce spune de fapt Scriptura. Așa ne înnoim mințile, pentru a gândi așa cum gândește Dumnezeu. Pocăința ESTE o parte din temelia credinței noastre. Cina Domnului nu este.

Înțelegeți, vă rog, că eu sunt pentru Cina Domnului și o sărbătoresc de câteva ori pe an. Dar, în ceea ce privește învățătura fundamentală, Scriptura nu o include ca fiind fundamentală. Probabil că acest lucru vine ca un șoc pentru unii, dar un șoc bun pentru a începe să gândească așa cum gândește Dumnezeu în această privință.

Luați în considerare...

În Faptele Apostolilor 2:38, când mulțimea adunată a auzit explicația lui Petru despre Cincizecime și a întrebat ce trebuie să facă pentru a fi mântuită, Petru a spus: "Pocăiți-vă..." În Faptele Apostolilor 3: 19, când șchiopul a fost vindecat și oamenii s-au adunat să asiste la miracol, Petru i-a îndemnat să se "pocăiască și să se convertească". În Fapte 8: 22, când Simon vrăjitorul vrea să obțină autoritatea de a pune mâinile pe oameni pentru botezul cu Duhul Sfânt, Petru i-a spus să "se pocăiască și să se roage lui Dumnezeu". În Faptele Apostolilor 11:18, când Petru le povestește liderilor cum s-a născut din nou familia lui Corneliu și cum au

primit Duhul Sfânt ca și ei, se spune că toți "s-au bucurat că Dumnezeu a dat neamurilor pocăință pentru viață".

Pavel se află pe Dealul lui Marte din Atena și în Fapte 17:30 le spune "Dumnezeu... poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască...". În Faptele Apostolilor 20:21, în ultima sa despărțire de conducătorii din Efes, Pavel spune că a fost credincios; "să mărturisească iudeilor și grecilor pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos". În Fapte 26:20, în apărarea sa în fața lui Agripa, el spune același lucru, adăugând că, după pocăință, ar trebui să facă lucruri care să dovedească faptul că s-au pocăit.

Așa că mă întreb ce s-ar întâmpla dacă am fi mai preocupați de pocăință și de o viață corectă decât de cum sau când ar trebui să luăm Cina Domnului. Cum ar arăta trupul lui Hristos dacă am avea aceleași priorități pe care Dumnezeu le enumeră în Cuvântul Său? Ce s-ar întâmpla dacă în fiecare Euharistie de duminică dimineața ar exista un apel egal la pocăință? Sau dacă, în loc să se celebreze Cina Domnului în fiecare slujbă, aceasta ar fi înlocuită, chiar și în jumătate din timp, cu chemări la pocăință?

A fost o temă de reflecție interesantă. Acum, să revenim la subiect...

S-au scris multe despre Biserica primară care sărbătorea săptămânal Cina Domnului, dar multe dintre aceste scrieri sunt construite pe ipoteze incorecte prin interpretarea unor fraze antice prin prisma ochilor moderni.

Ei interpretează expresia "frângerea pâinii" ca însemnând Cina Domnului, ceea ce este incorect - este doar o expresie obișnuită din primul secol care înseamnă o masă cu alții, o masă comună. Ei nu aveau pâine feliată, așa că frângeau pâinea la fiecare masă - uneori includea Cina Domnului, alteori era doar o masă. Iisus a frânt pâinile și peștii, dar nimeni nu susține că frângerea pâinii era Cina Domnului - era doar o masă. (Mt 14:19, 15: 36, 26:26).

În Fapte 2: 42 se spune că ucenicii stăruiau în învățătura apostolilor, în părtășie, în frângerea pâinii și în rugăciune. Expresia "frângerea pâinii", în limba greacă, înseamnă o masă comună - ei se adunau să mănânce împreună.

Acestea fiind spuse, pentru că în v42 se spune "pâinea" și nu doar "pâinea", s-ar putea înțelege că include și Cina Domnului. Dar în v46 lasă "pâinea" și spune doar "frângerea pâinii", referindu-se la o masă comună. Am putea concluziona atunci că Cina Domnului făcea parte din ceea ce făceau ei, dar nu la fiecare masă. Accentul era pus pe adunarea împreună în părtășie, mâncare, rugăciune și învățătură.

Vedem acest lucru în Faptele Apostolilor 20:11, când tânărul a fost înviat din morți de Pavel după ce a căzut pe fereastră și a murit. După ce a fost readus la viață, au frânt cu toții pâinea, iar Pavel a vorbit toată noaptea până la ivirea zorilor, apoi a plecat. Nu au avut Cina Domnului, textul spune că au luat împreună o masă târzie.

În Faptele Apostolilor 27:35 este descrisă aceeași practică de frângere a pâinii, când Pavel, în timpul unei furtuni pe o corabie, ca unul dintre cei 276 de oameni, i-a asigurat că un înger i-a spus că vor fi în siguranță, dovedind acest lucru luând pâine, mulțumind lui Dumnezeu, a frânt-o și a mâncat.

În biserica de casă,

atunci când este celebrată Cina Domnului, aceasta este adesea inclusă ca parte a unei mese. Frecvența este determinată de grup sau de gazdă(i). Uneori, doar o adunare informală a creștinilor la o masă poate include Cina Domnului, dacă doresc. Chiar și de unul singur sau împreună cu un altul - există foarte puține îndrumări date în Scriptură, în afară de a ne asigura că inimile noastre sunt corecte, iar această parte începe săptămâna viitoare.

Când ne scoatem ochelarii religioși și ne întoarcem în timp, în secolul I, înțelegem Cina Domnului ca parte a unei mese mai mari, în timpul unei adunări în casele credincioșilor. Nu a fost întotdeauna în timpul "bisericii". Este un mijloc de a ne aminti de moartea și jertfa Sa care nu este limitat de locul, modul sau frecvența cu care este celebrată.

Un alt considerent este că în tot Noul Testament,

...de la cei 30 de ani pe care îi acoperă cartea Faptele Apostolilor, până la tot ceea ce au scris Pavel, Iacov, Ioan, Petru și Iuda, pe parcursul a 70 de ani, singura dată când este învățată sau abordată Cina Domnului este în I Corinteni 11. Ea a fost adusă în discuție acolo doar din cauza certurilor dintre ei în celebrarea Cinei Domnului. Din fericire, a fost pusă acolo pentru instruirea noastră.

În schimb, mesajele despre iertare, îngăduință unii pentru alții, rugăciune, pocăință, botezuri și altele asemenea sunt menționate sau predate de mai multe ori în Noul Testament. Ce să concluzionăm că Cina Domnului este menționată doar o singură dată, în timp ce alte subiecte sunt abordate de mai multe ori în aceleași scrisori? Că era o parte din ceea ce făceau ei, dar nu era punctul central și nici întregul scop al adunărilor lor.

Care au fost problemele pe care Pavel a fost determinat să le adreseze corintenilor cu privire la modul corect de a primi Cina Domnului? Asta e pentru săptămâna viitoare, până atunci, binecuvântări,

John Fenn

www.cwowi.org și trimiteți-mi un e-mail la cwowi@aol.com

The Lord s Supper 2 of 3 Attitudes 11 26 22

Cina Domnului 2 din 3, Atitudini, 11/26/22

Bună ziua tuturor,

Știați că Pavel a scris că participarea incorectă la Cina Domnului ar putea duce la "slăbiciune, fragilitate" sau la o moarte timpurie? Uimitor, dar adevărat.

Gândiți-vă că, dacă botezul cu apă este făcut 'greșit', cineva se poate îneca puțin cu apa, dar va fi bine. Dacă impunerea mâinilor este plasată pe o parte incorectă a corpului cuiva, jena și corecția ar putea fi rezultatul, dar și-ar putea recupera greșeala.

Dar Pavel le-a spus corintenilor că pentru că unii dintre ei nu aveau inima corectă atunci când primeau Cina Domnului: "...unii dintre voi sunt slabi și bolnăvicioși și unii au murit mai devreme". Wow. Asta este ceva serios!

Cultura din Corint vs. cultura din Împărăția lui Dumnezeu

Pavel și-a scris scrisoarea către Romani din Corint, lucru dovedit în Romani 16: 22-23: "Eu, Terțiu, care am scris această scrisoare, vă salut; vă salută (Justus) Gaius, gazda mea; vă salută Erastus, trezorierul orașului, și Quartus, un frate."

În cadrul unei săpături arheologice din 1929, a fost descoperită o piatră gravată în Corint care îl menționează pe Erastus ca trezorier al orașului Corint. Acest lucru a dovedit că scrisoarea lui Pavel către Romani a fost scrisă din Corint.

Acest lucru este important pentru noi și pentru discuția noastră despre Cina Domnului, din cauza persoanelor menționate în Corint. Aceștia reflectă o parte din diversitatea culturală și rasială din trupul lui Hristos de acolo. Faptele Apostolilor 18: 7-8 ne spune că trupul lui Hristos includea evrei, greci și romani, toți adunându-se în casa lui Iustus Gaius la început.

Numele "Tertius" reprezintă cifra romană 3,

...iar numele "Quartus" este cifra romană 4. Tertius a primit dictare de la Pavel, motiv pentru care a scris: "Eu, Tertius, care am scris această scrisoare, vă salut..." Doar câteva scrisori a scris Pavel personal*. **Restul**, din câte știm, le-a dictat în întregime sau parțial. *Galateni 6:11, Filimon 1:19; apoi Coloseni 4:18, doar salutul, II Tesaloniceni 3:17 la fel.

Când făceau o persoană sclav al Imperiului, romanii îi luau numele și îi dădeau un număr, tatuându-l pe frunte sau la încheietura mâinii. Astfel, sclavii 3 (Tertius) și 4 (Quartus) lucrau cu Pavel, precum și trezorierul din Corint, pe atunci un oraș de aproximativ 200.000 de oameni. Sclavii erau popoare cucerite de Roma, așa că 3 și 4 nu erau romani, ci din alte națiuni, alte rase.

Trupul lui Hristos a fost mult timp multirasial și multicultural, înțelegându-se bine unii cu alții. Un exemplu este Fapte 13:1 în Antiohia Siriei sunt numiți 5 profeți și învățători: Barnaba (Cipru, o insulă din Marea Mediterană), Simon din Niger (Nigeria etnică), Lucius din Cirene (Libia modernă din Africa de Nord), Manean (Israel) și Saul din Tars (Siria).

Nu este de mirare, așadar, că sclavii 3 și 4 lucrează cu Pavel și cu trezorierul marelui oraș Corint. Toți sunt egali în Hristos...un har uimitor. Dar nu totul era bine în Corint. În timp ce Tertius, Quartus și Erastus poate că nu aveau probleme între ei din punct de vedere socio-economic sau rasial, alții din Corint aveau probleme.

Prejudecăți în biserică

În I Corinteni 11: 17-34, Pavel se ocupă de un grup de oameni care nu vor să ia masa și nici Cina Domnului împreună cu ceilalți. Ei au ales să se întâlnească separat pentru masa lor, chiar până la beție, înainte de a se alătura, dacă o fac.

Corintul era un port maritim, deci un creuzet de corăbii și echipaje, proprietari și negustori de toate categoriile sociale. Motto-ul orașului era "Cunoaștere și libertate", ceea ce însemna "totul este permis". Când unii dintre acești oameni au devenit născuți din nou prin credința în Hristos, au început să se întâlnească cu toții în casa romanului Justus, acasă*. Dar asta nu înseamnă că toți au fost instantaneu eliberați de prejudecățile și prejudecățile lor. *Fapte 18: 7-8

Încă ceva de știut despre Corint

Femeile grecești aveau o mare libertate, femeile romane aveau diferite grade de libertate, iar femeile evreice erau separate de soții lor în adunări ("sinagogă" înseamnă "adunare" în ebraică).

Legea orală (tradiția/comentarii) le făcea să tacă în timpul adunărilor, deși în legea mozaică nu se spunea nimic despre faptul că soțiile trebuie să tacă în timpul adunărilor - în parte din această cauză, gradul de separare varia foarte mult în Imperiul Roman.

Soțiile grecești adesea nu purtau văl. Soțiile romane de obicei purtau, un voal ușor "transparent". Soțiile evreice, din câte știm din istorie, purtau de obicei văl, dar obiceiurile variau în funcție de regiunea din Imperiul Roman.

Verigheta antică

Vălul era un obicei care indica faptul că o femeie era căsătorită. Voalul era în zilele lor ceea ce este verigheta în zilele noastre. Soțiile își găseau libertatea în Hristos și își scoteau vălul când intrau într-o casă pentru o întâlnire (bisericească). Ele se aflau printre prietenii și familia în Hristos și le scoteau în propria lor casă, așa că de ce nu și în casa altcuiva, printre membrii familiei în Hristos? Acest lucru are sens din punct de vedere teologic, dar nu și pentru obiceiurile locale.

Imaginați-vă că mergeți astăzi în casa cuiva și că vă scoateți verigheta când intrați pe ușă. O soție ar putea argumenta că este liberă în Hristos să facă acest lucru - și ar avea dreptate. Dar ar fi dezonorant pentru soțul ei și pentru Domnul.

Toată lumea s-ar întreba de ce te dezonorezi pe tine, pe soțul tău, pe toți cei prezenți, din punct de vedere social și cultural... De ce să dezonorezi sfințenia căsniciei prin etalarea libertății tale în Hristos, dezonorându-L astfel pe Cel care îți leagă căsnicia prin Duhul Sfânt?

Și, așa cum a adus în discuție Pavel, chiar și îngerii care se ocupă de familia lor au fost dezonorați prin etalarea libertății lor. El le-a spus că pot fi liberi în Hristos, dar echilibrați acest lucru prin onorarea căsniciei și a familiei voastre prin punerea voalurilor. Le-a cerut de 2 ori să se uite la obiceiul și tradiția locală, spunându-le să pună voalurile în consecință.

(Erau unii în ceea ce se numea "hiper-grație" care spuneau că nu există păcat, nu există responsabilitate, pentru că sunt liberi în Hristos. Ei nu realizau că libertatea în Hristos este oferită pentru a ne împuternici să ducem o viață sfântă, nu pentru a scuza un comportament păcătos sau necorespunzător. Așa cum spune Iuda v4, cei neevlavioși transformă harul lui Dumnezeu într-o scuză pentru senzualitate, care îl neagă și îl dezonorează pe Domnul Isus Hristos).

Acum că scena este pregătită. Corintenii erau un grup de oameni diverși din punct de vedere rasial și social, care aveau cu toții un trecut religios diferit înainte de a veni la Domnul. Săptămâna viitoare vom aborda consecințele pe care le are faptul de a fi o persoană cu prejudecăți atunci când primește Cina Domnului. Până atunci, binecuvântări,

John Fenn

www.cwowi.org și trimiteți-mi un e-mail la cwowi@aol.com

The Lord s Supper 3 of 3 early death if done wrong Weekly Thoughts 12 3 22

Cina Domnului 3 din 3, moarte timpurie dacă este făcută greșit. Gânduri săptămânale, 12/3/22

Bună ziua tuturor!

Am încheiat săptămâna trecută enumerând câteva probleme din Corint.

După toate acestea, apoi Pavel a trebuit să se confrunte cu prejudecățile lor față de rasă, statut și diferențele culturale.

A existat un grup care a refuzat să mănânce împreună cu ceilalți, așa cum este tratat în 11: 17-34. În versetul 22, Pavel întreabă: "Ce se întâmpla cu ei?

"Nu aveți voi casele voastre unde să mâncați și să beți? Disprețuiți voi trupul lui Hristos?". Cuvântul tradus prin "dispreț" înseamnă a disprețui, a batjocori, a insulta. Este de la kata (rău, negativ) și phroneo, a gândi cu emoțiile. Pe scurt, o atitudine. Dar atitudinea lor față de cineva diferit de ei era, de asemenea, o atitudine împotriva lui Hristos.

Ei se simțeau mai buni decât ceilalți.

Nu le plăceau x oameni, așa că se justificau pentru că așa se simțeau. Emoțiile lor le spuneau cum să ia decizii și ce atitudine să aibă. Scriptura ne învață să le spunem emoțiilor noastre cum să gândească și să intre sub controlul voinței noastre.

Poate că mama lor ura grupul x, așa au fost crescuți, așa că îi urăsc și ei. A fi în Hristos și a-i iubi pe cei diferiți a fost o provocare pentru ei.

În acel mare port maritim internațional din Corint, proprietarii de corăbii și de magazine nu obișnuiau să se amestece cu cei care lucrau pe docuri sau pe nave, la fel cum evreii nu mâncau niciodată cu neamurile*. Cu toate acestea, toate cele 3 seturi de oameni se întâlneau acum în casa romanului Iustus în Fapte 18: 7-8 pentru a-L sărbători pe Isus. *Galateni 2: 12-14

Ei trebuiau să învețe să se concentreze pe Cine aveau în comun, nu pe diferențele lor. Trebuiau să învețe să "perceapă harul" unul în celălalt și să "întindă mâna părtășiei", așa cum a făcut Petru cu Pavel în Galateni 2: 9.

În v23-27, Pavel scrie cuvintele repetate adesea de Isus în timpul ultimei Sale cine, apoi spune următoarele "Oricine mănâncă pâinea aceasta și bea paharul Domnului cu nevrednicie, se face vinovat de trupul și sângele Domnului. De aceea, fiecare să se cerceteze mai întâi pe sine însuși înainte de a mânca..."

În greacă se citește astfel:

"Cine mănâncă și bea fără să discearnă Trupul (adică Biserica) în adunarea aceea, mănâncă și bea o judecată pentru sine însuși; căci dacă ne-am discerne pe noi înșine, nu am fi judecați".

"A ne discerne pe noi înșine" înseamnă o evaluare sinceră a inimilor noastre. Aceasta nu este o judecată din rai sau din iad, ci o judecată care se desfășoară pe pământ, pentru că ei cunosc jertfa pe care Domnul a făcut-o pentru a-i ierta, dar în ipocrizia lor nu vor să-i ierte pe alții.

Amintiți-vă că primul nivel de judecată este să ne judecăm pe noi înșine.

Când L-ai făcut pe Isus Domnul tău, te-ai judecat pe tine însuți pentru a nu suferi o judecată mai rea. Când ne recunoaștem păcatul în fața Domnului, ne judecăm pe noi înșine. Când ne cerem scuze celor cărora le-am greșit, ne judecăm pe noi înșine. Acele lucruri pentru care ne-am judecat deja nu vor fi amintite în ziua în care vom sta în fața Domnului.

Dacă nu o facem, următorul nivel de judecată este acela de a suferi consecințele acțiunilor noastre. Dacă nu ne învățăm lecția, ne vom confrunta cu aceeași problemă mai târziu. Dumnezeu este drept, iar dacă spunem că Îl cunoaștem, dar nu facem ceea ce trebuie, este corect ca El să ne permită să experimentăm consecințele acțiunilor noastre.

În acest context, cei care și-au păstrat prejudecățile și au refuzat să se judece pe ei înșiși, se îndepărtează de beneficiile jertfei Domnului. Astfel, ei se deschid pentru a suporta consecințele prejudecăților, ceea ce este o formă de neiertare. Pavel a scris, de fapt, că neiertarea/prejudecata ne deschide la boli și fragilitate:

"De aceea mulți dintre voi sunt slabi și bolnavi și mulți au murit (de timpuriu). Dacă ne judecăm (discernem) pe noi înșine, nu vom fi judecați. Dar dacă vom fi judecați, aceasta vine de la Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea." v29-31

Sistemul imunitar este compromis?

Ambele cuvinte traduse prin "slab" și "bolnăvicios" înseamnă fragil, slab, sănătate fragilă, infirm. Pavel leagă în mod direct prejudecata lor de "sistemul lor imunitar" slăbit, sau de o tendință generală de a fi bolnavi. El a spus că acest lucru se datorează faptului că atunci când primești Cina Domnului cu prejudecăți în inimă, devii vinovat prin refuzul de a ierta așa cum te-a iertat Hristos, astfel încât viața ta este în mâinile tale. Pe scurt, ești judecat pentru că ai refuzat să te judeci pe tine însuți.

Este atât de simplu. Oamenii vor un Isus "cald și pufos", dar realitatea este, așa cum ne învață toate scrisorile din Noul Testament, că Domnul redă omului ceea ce este drept. Nu este un joc. Am descoperit că oamenii care iartă repede sau care nici măcar nu păstrează ofensa, rareori răcesc. (Toate lucrurile fiind egale - dacă ai copii, aceștia sunt cunoscuți pentru faptul că se contaminează reciproc, așa că o răceală nu înseamnă că cineva are probleme de inimă - folosind doar Corintul ca exemplu).

Ce se întâmplă dacă purtăm aceste prejudecăți cu noi până în mormânt?

Pavel le descrisese mai devreme, în I Corinteni 3: 1-15. El s-a adresat certurilor și diviziunilor lor, spunând că este vorba de lemn, fân și paie care, dacă sunt purtate în moarte, vor fi arse când vor sta în fața Domnului. Dar ei vor fi salvați, a spus el, dar ca cineva care a trecut printr-un foc a cărui avere a fost arsă toată.

El i-a sfătuit să se pocăiască, să se îndrepte, să lase la o parte diviziunile și certurile, obținând astfel victoria asupra imaturității și rațiunii lor emoționale. Aceste victorii aveau să fie ca aurul, argintul și pietrele prețioase înaintea Domnului.

Primiți vindecare atunci când primiți Cina Domnului

Nu se așteaptă de la noi să ne examinăm întreaga viață pentru orice lucru micuț greșit în inima noastră, căci problemele cu corintenii erau de notorietate publică și cunoscute de întregul trup al lui Hristos de acolo. În 1 Ioan 3:20 a scris că, dacă inima noastră "ne condamnă", Dumnezeu este mai mare decât inima noastră. Cuvântul grecesc "condamna" este format din "kata", care înseamnă "împotriva", și "gnosis", care înseamnă "a cunoaște". Cu alte cuvinte, nu te duci să cauți ceva despre care crezi că Dumnezeu ar putea fi 'supărat pe tine', dacă El vrea să te ocupi de ceva, îți va spune - vei ști fără să îți sapi memoria și experiențele de viață pentru a găsi ceva.

Pentru cei care își îndreaptă inima, pentru a se asigura că nu păstrează nicio neiertare, amintindu-și de jertfa Domnului pentru ei și pentru toți cei din jurul lor, pot primi vindecare în timp ce primesc Cina Domnului. Discernăm în mod corespunzător trupul Domnului ca în trupul lui Hristos și discernem și noi "prin rănile Lui suntem vindecați".

Pe la 1980 am auzit pentru prima dată un slujitor menționând vindecarea atunci când se primește Cina Domnului, așa că, mai târziu, când am fost răcit, am testat-o - ah, nebunia tinereții! (aveam aproximativ 22 de ani pe atunci și Îl cunoșteam pe Domnul doar de vreo 6 ani). A fost o sincronizare perfectă. Răcisem cu o răceală completă, cu răceală și tuse ușoară, și mi-am amintit ce a spus acel ministru. După ce m-am asigurat că nu am păstrat nicio neiertare, atitudine sau prejudecată, mi-am amintit apoi "prin rănile Lui am fost vindecat" și am primit Cina Domnului. În acea după-amiază, răceala mea dispăruse. Yippee!

Aceasta nu este o formulă, dar pentru mine a dovedit pasajul pe care l-am studiat. Că primirea Cinei Domnului este un act serios din partea noastră. Ne determină să lăsăm deoparte distracțiile vieții, bagajele vieții, povara săptămânii trecute, pentru a ne concentra din nou asupra jertfei Sale și, prin urmare, asupra dragostei noastre pentru cei din jurul nostru care, de asemenea, umblă cu El.

S-au scris cărți și cărți despre acest subiect, dar sper că aceasta a fost o binecuvântare. Un nou subiect săptămâna viitoare. până atunci, binecuvântări,

John Fenn

www.cwowi.org și trimiteți-mi un e-mail la cwowi@aol.com